

КАК ДА ЧАКАМЕ БОГА

НИКОЛА
ДИМИТРОВ

Как да чакаме Бога

Исус каза на учениците, преди да се възнесе, да чакат, докато дойде Святият Дух върху тях, така че ще разгледаме един позабравен ключ - да чакаме Господа.

Християните разбират чакането по много неправилен начин, така че нека дадем няколко примера от Библията и от живота, как не трябва да се чака и как би трябвало да се чака:

Как не трябва да се чака

Не трябва да чакаме така, както когато работим цяла седмица и почиваме само един ден, чакаме този ден с нетърпение, за да можем да си починем. Този тип чакане е неправилен, когато става дума за Господа, понеже докато Го чакаме, ние не правим нищо, освен да казваме: „Айде де, кога ще дойде този почивен ден?“ Прехвърляме топката в Божието поле и оставяме всичко на Него - Ако Той дойде, добре. Ако не - какво да направим?

Как трябва да се чака

1). Трябва да чакаме така както бихме чакали онзи, когото обичаме - любимият ни - ако е заминал за известно време и го чакаме да се върне всеки момент. Тогава, докато чакаме, ако наистина това е любимият ни, никога не бихме просто чакали без да правим нищо, нали? Ако е жена, чакаща любимия си, ще отиде на фризьор, ще си направи маникюра, ще приготви вечеря със свещи и т.н. и когато любимият ѝ се прибере, ще му покаже, че иска да бъде с него и той ще откликне, нали?

Мъже, ако жена ви се накипри и дойде при вас и ви покаже, че иска да бъде с вас, вие ще сте доволни, нали?

Ако пък става дума за мъж, той ще се избърсне, ще се облече по-добре, ще отиде да купи цветя и т.н. И като си дойде жена му, ще ѝ покаже, че иска да бъде с нея.

Жени, ако мъжът ви ви покаже такова внимание, и вие ще сте доволни, нали? Ще тръпнем от очакване да дойде моментът да видим любимия си. Ето това е глад за Бога и чакане на Бога. Тъй като Бог е постоянно с нас, ние да Му показваме, че искаме да бъдем

с Него, като Го хвалим, като Му се покланяме, като Го обичаме, като Му говорим и т.н.

2). Ако чакаме детето си да се върне от някъде, където е било известно време, пак чакането ни няма да е със скръстени ръце. Ще отидем да купим най-вкусната храна, ще приготвим нещо, което детето обича и ще стоим на прозореца да се оглеждаме дали пристига всеки момент. В Библията е описана историята за блудния син, който напусна баща си и пропиля имота му, след което се върна, покая се и баща му го прие веднага, като се хвърли на врата му и заколи угоеното теле, за да го посрещне, но пропускаме това, че баща му го видя отдалеч да се приближава. Тогава нямаше телефони, за да може синът да предупреди, че идва, нито мейли, нито Фейсбук да се тагне там, където бащата живееше. Как го видя тогава? Това означава, че бащата е стоял до прозореца с месеци, ако не години, да го чака с вяра, надежда и копнеж. Да сме в постоянно състояние на очакване за всичко, което искаме от Бога.

3). Земеделецът засява семена в градината или полето си, но след това не просто седи да чака, но се приготвя по всякакъв начин за

жътвата - полива; ходи всеки ден до полето да види дали са му пораснали картофите, дори когато знае, че няма да са; чисти хамбара, чете статии във вестници, списания и по интернет, за новите научни неща относно реколтата; пръска срещу вредители и т.н. Това ще рече да продължаваме да се образоваме, да четем Словото, да „поливаме“ (тоест, да продължаваме да правим това, което правим), да ходим всеки ден с Бога, а не само в Неделя и Сряда.

4). В Библията виждаме историята за 10-те девици, които чакали младоженеца да дойде, но понеже Той се забавил, на пет от тях маслото за светилниците им свършило и Библията ги нарича неразумни, или глупави, понеже в чакането си не са се подготвили с допълнително масло. Маслото говори за помазание, за дарби, за молитва, за сила, за присъствие, за характер, за единство. Те в началото имали малко масло, но то, разбира се щяло да свърши в даден момент. Така и много християни, в началото започват добре, но, вместо да са гладни за Бога, вместо да Го търсят, вместо да ходят в дарбите на Духа, да служат в призива си, те започват да пълнят светилниците си със земни неща, с неправилни решения, с неподходящи

материали и съответно светилникът им изгася (понеже на него му трябва масло, а не „кисело мляко“, за да гори). За да свети един светилник, трябва постоянно да се долива масло, иначе ще изгасне, а когато изгасне, това говори за запустение.

Като цяло, не трябва чакането ни да бъде пасивно: „Ааааа, Той, Бог, ако иска, ще дойде“. Не! В Библията пише да изкупваме благовремието, тоест, да използваме правилно времето и постоянно да се изпълваме със Святия Дух (масло), вместо със света; постоянно да Го търсим, да четем Словото Му, да ходим в призива, целта и съдбата си от Бога.

Библията казва: *„Кръстът ви да е препасан (готовност по всяко време), а светилниците ви - запалени (да не липсва духовния живот от нас).“*

Никой няма основание да се оплаква – млад съм още, стар съм вече, неук съм, не мога да говоря, болен съм, срам ме е. Бог каза:

„Доволно ти е Моята благодат! Моята сила (не твоята) в немощ се показва.“

Никой не може да се оправдае. Ние сме само съдове, за да се види, че *„превъзходната сила е от Бога, а не от нас.“* (2 Коринтяни 4:7)

Когато Бог дойде и ни попита: *„Къде си?“*, ще кажем ли: *„Ето ме“*, или ще продължим в своите си пътища?

Бог да ви благослови!